

риниъ. Считай ме за изгубена. И не искай да се измъчвате. Тръбва да турнемъ край на приструвкитѣ.

— Добри спрѣ погледъ о нея и дълго я гледа, като да схане мисълта ѝ. И съ сѣкрушение едва попита: — и ти имъ да се върнешъ въ моя домъ?

— Съ горестъ ти казвамъ, че не.

— Не знамъ по-вече.

— Отиде ми търговията, Ано! — съ мъжа завърши той и обори глава, като прострѣленъ и седна.

Замлъкнаха двамата. И надъ тѣхъ провисна тягостно мълчание.

Отпустналь между колѣнѣ ржцѣ, тѣй задъхано поемаше, като че още не можеше да повѣрва онова, що чу.

Тя пристѣпваше бавно изъ стаята съ тежки стѣпки и съ мъжа спираш погледъ о него. Тя усѣщаше, че е безсилна по-вече да му говори и чакане кога да си излѣзе той, за да остане сама и да даде воля на сълзитѣ си, що душатъ гърлото ѝ, но които тя задушаваше прѣдъ него.

— Ано, — повдигна глава той и пакъ заприказва... Ано, не мога безъ тебе. Веки 4 години. Азъ тѣй свикнахъ съ тебе. Сега, сега какво ще прави азъ? Защо не настѣпишъ дявола?

Молбитѣ му почнаха да я дразнятъ и морятъ. Тя не можеше по-вече да слуша и търпи неговото присѣствие и закрѣстосва изъ стаята съ нервни стѣпки.

— Азъ те моля, Ано, — настояваше той, вѣрвайки, че молбитѣ все могатъ да помогнатъ.

Тя се спрѣ, едва сдържала възмущението, що вече личеше на очитѣ ѝ.

— Добре, — избухна тя, — защо не разбирашъ, че...

Тя се задъхваше и мисълта почна да се губи въ гнѣва ѝ.

— Боже мой! — Слушай, Добре. Ако азъ можахъ, знай, че азъ не бихъ... Азъ толкова врѣме се борихъ съ себе си. Опитвахъ се — но... най-подиръ видѣхъ, че не може, не може... Разбирашъ ли, Добре, не може ти казвамъ. Душата иска... !Младостъта иска своя дѣлъ! Азъ 4 години се морихъ, най-подиръ видѣхъ, че не може. Разбирашъ ли какво значи, когато сѣрдцето каже: не може; когато цѣлото сѣщество на човѣка се потърси и каже: не може.

Очитѣ ѝ свѣтнаха; главата ѝ се търсѣше отъ въз-